

Hvis jeg skal udvælge den vigtigste oplevelse i hele min barndom, så er det den rejse. Den rejse satte alting i gang. Den rejse satte rammen for alt, hvad der siden hen er sket i mit liv. Den rejse afsluttede alt. Den rejse skilte for alvor og for altid min verden fra min families verden. Den rejse introducerede mig for nogle af alle de værdier og glæder og indsigter, der stadig er uhyre vigtige i mit liv. Den rejse rev min barndom bort én gang for alle. Den rejse forandrede mit liv radikalt. Allerede som barn havde jeg en klar fornemmelse af, at vi – min familie og jeg – levede i én verden, mens alle andre levede i en anden. Og det var denne den anden verden, jeg pludselig blev smidt ud i.

Efter at have provianteret med en alvor som var der ingen slikbutikker uden for Danmark, rullede vi af færgen i Puttgarten. Rainer sendte sine passagerer et frækt smil – en syrlig blanding af sydlandsk macho-Don Juan, american gentleman og ren djævel – og så trykkede han sømmet helt i bund. Autobahn var en del af Rainers tyske blodomløb, så hele vejen ned gennem Tyskland lå vi og rodede oppe omkring de 200 kilometer i timen. Nikolaj og jeg var ellevilde omme på bagsædet, hvor vi til at begynde med fulgte med i alt, hvad der foregik. Men efterhånden som vi kom sydover, sad-lå-stod vi bare deromme og øvede os i at veksle. Der gik – så vidt jeg husker – tre vingummibamser på én flødekaramel med spiralmønster af brun og hvid tandknuser. Selv om de sorte jo selvsagt var noget dyrere.

Efter et par timer slap Rainer speederen og kørte ind på en rastepads. Og så skete der tre ting, som gjorde et næsten traumatisk indtryk på mig.

For det første talte alle folk tysk. Det havde jeg slet ikke regnet med.

Jeg havde egentlig bare troet, at vi skulle køre ud af Danmark, og så var vi i Frankrig. Sådan mere eller mindre, i hvert fald. Selvfølgelig havde jeg set en tysk fodboldkamp i fjernsynet nede hos min fætter et sted i nærheden af Næstved. Men at der i virkelighedens verden var et helt folk, et helt land ligesom Danmark, med horder af mennesker, der alle sammen lød nøjagtig ligesom Rainer – det havde jeg alligevel aldrig forestillet mig. Jeg gik rundt på rasteplassen mellem tyske søndagsbilister og langturschauffører, imens Rainer hentede pølser til os. Jeg lyttede omhyggeligt til sproget. De mærkelige lyde og den sjove melodi, der lå under det hele. Det var jo helt fantastisk, at man kunne tale sådan. Derhjemme prøvede jeg altid at synge med på de udenlandske sange, min far havde på sin spolebåndoptager. *Beddivonaaaaan våggindaaaundestriiit*. Men det her var jo noget helt andet. Det var virkelighed. „Danke“ betød tak.

Rainer kom tilbage med pølserne. Jeg fik en papbakke med en lang brun pølse på. Og så en stor klat sennep.

„Hvor er ketchuppen?“ spurgte jeg fornærmet.

„Kein ketchup, Kristian,“ sagde Rainer og løftede øjenbrynene alfaderligt. „Du er nu i Tuskland, næ.“

Ingen ketchup. Rædsel. Og pølserne var heller ikke røde. Gru. Brune pølser uden ketchup. O, ve! O, skræk! Chokket var langt større, end det umiddelbart lyder. For kan man overhovedet kalde en pølse for en pølse, når den ikke er en rød pølse? En zebra *skal* for eksempel være stribet, ellers er det jo bare en hest. Når pølsen så tilmed ikke er ledsaget af en klat ketchup? Pølser og ketchup hører jo sammen ligesom sovs og kartofler eller nougatis og Oxford-vafler. Som barn var jeg hysterisk skeptisk over for mad, jeg ikke kendte. Og lige pludselig var min far og mor meget langt væk. Rammen gik itu. Glasset splintrede. Og billedet var i øvrigt kubistisk til at begynde med. Jeg var dybt ulykkelig.

Rainer så ud, som om han var træt af mig allerede. Børn var

ikke hans stærke side. Pædagogik hedder disciplin på tysk. Men så var Gustav der jo. Heldigvis.

„Jamen, det er bare sådan, de spiser det her i Tyskland. Og de kan godt lide det, kan du tro. Det er jo tyske pølser, og de er helt anderledes end de danske. De er meget bedre. Dem i Danmark er lavet af tyrenosser og alt mulig kemi og affald! De her er lavet med rigtigt kød. Og derfor passer de meget bedre til sennep. Prøv at smage her,“ sagde han og rakte mig hans egen pølse med en lille bitte smule sennep på spidsen, som han allerede havde bidt af.

Jeg smagte nødtvungent på den. Efter at have konstateret, at jeg stadig var i live, spiste jeg min egen. Og også lidt af sennep, når Gustav kiggede. Imens tænkte jeg på, at min far jo lavede pølserne ude på slagteriet i Holbæk. Puttede han alt det, Gustav sagde, i dem? Jeg vidste ikke helt, hvad jeg skulle tro på. Men jeg spurgte ikke mere til det.

(...)